

NIHILİZMİN TANIMI

COMPLICE NICHILISTICAMENTE AFFINE- DAL SITO NICHILISTA "REZNOV"

Nihilizm şüpheciliğin indirgenme ile birleşiminden oluşan bir görüştür. 'Siyasal' Nihilizm etkindir, edilgen değil ve toplumsal kuruluşlardaki koşullar her tür yapıcılık ve olasılıktan bağımsız olarak yıkımı kendi hatırı için arzu edilen haline getirecek kadar sağlıklı olduğu zaman diye özetlenebilir. Yazar Ivan Turgenyev 1861'de yazdığı romanı Babalar ve Oğullar'da bu dünya görüşünü kesin olarak tanımlamıştır, "Bir nihilist hiçbir otoritenin önünde eğilmeyen, ne kadar saygı gösterilirse gösterilsin hiçbir inanç ilkesini kabul etmeyen kişidir."

Nihilizmin yaygın ama hatalı bir tanımı "hiçliğe inanmak"tır, bir nihilisti yalnızca bir inancı bir başka inanca yeğleyen biri olarak tanımlayan yanıltıcı bir ifade. Bunun yerine kanıdı olmayan bir şeye körü körüne inanç olarak tanımlanan 'iman'ı inanç yerine kullanmalıyız ve bundan dolayı nihilist aslında imanın yokluğu olarak nitelendirilebilir. O halde nihilizmin evrensel bir tanımı pekala da günahlardan arınmak veya kendini gerçekleştirmek için imanı gereksinen ve dinbilimden dünyevi ideolojilere her şeyi içerecek kadar genişletilebilecek şeylerin reddi olabilir.

Nihilizm içerisinde iman ve buna benzer değerler saf dışı edilmiştir çünkü doğruluğu kanıtlanabilir, nesnel tözlerden yoksundurlar, geçersizdirler ve yalnızca hiçbir stratejik yararlı sonuç üretmeyen diğer sömürülebilir yalanlara hizmet ederler. İman grup ve birey için zorunlu olarak tehlikedir çünkü mantığın, eleştirel çözümlemenin ve sağduyunun askıya alınmasını mecbur kılar. Nietzsche bir keresinde imanın bilmek istememek anlamına geldiğini söylemişti. İman "o can sıkıcı

olguların siyasi planımızda ve bizi cennete giden mistik takdiri yolda önümüze çıkmasına izin verme sakın"dır; iman "dediğimi yap çünkü ben böyle söyledim"dir. Kanıtlanamayan her şeyin imana ihtiyacı vardır, ütopyanın imana ihtiyacı vardır, ülkücülüğün imana ihtiyacı vardır, manevi kurtuluşun imana ihtiyacı vardır; imanı reddet!

Nihilizmin reddettiği ikinci unsur, evrenin rastgele olmayan (non-random) olaylar üzerine inşa edildiği ve her şeyin nihai kesinleşmiş ifşalara doğru yapılandırıldığı son amaca inançtır. Bu teleoloji (erekbilim) olarak adlandırılır ve Marksizmden Budizme ve bu ikisi arasındaki her şeyin oluşturduğu tüm o yanlış çözümler gökkuşağını salgın bir hastalık gibi saran ölümcül kusurdur. Teleoloji "kader" veya "ilerleme" veya buna benzer şatafatlı amaçların gerçekleştirilmesiyle ilgili itaati zorunlu kılar. Teleoloji despotlar ve ütopyacı hayalciler gibileri tarafından sadece diğer bir uydurmaca kıyamete yol açan baskıcı bir güdümlenme olarak kullanılır; insanlığı parmağında oynatmanın gerçek yolu- onlara tüm bunların büyük bir planın parçası olduğunu anlatın, o yüzden ya işbirliği yaparsınız ya da siz bilirsiniz! Hatta mantıklı bile görünebilir bu ama şimdi veya hiçbir zaman evrenin teleolojik olarak işlediğine dair bir kanıt olmamıştır- nihai amaç diye bir şey yoktur. Evren insani değerlere göre işlemiyor! Bu nihilizmin başka hiçbir düşünce sisteminde olmayan güzel yalınlığıdır. Teleolojinin bağlayıcılığından kurtulmakla kişi bakış açısı ve sonuçlar bakımından güçlenir çünkü artık ilk defa önceden varolan algılardan kaynaklanmayan cevaplar bulabilmek mümkündür. Sonunda ortada neler döndüğünü gerçekten keşfetmekte özgürüz, asıl bahaneleri ve dünyayı süreç içerisinde cehenneme çeviren yanlış fikirleri destekleyen kısmi kanıtları değil sadece; teleolojiyi reddet!

NEDEN NİHİLİZM (HIÇÇILIK)?

COMPLICE NICHILISTICAMENTE AFFINE- DAL SITO NICHILISTA "REZNOV"

Nihilizme habis, aşırı uç, o kadar kötü bir şeymiş gözüyle bakılıyor ki birçokları bu kelimeyi bu hafta en uygunu olsa bile kendilerini yaftalamak için kullanmayı reddediyorlar. Diğerleri bu kavramı hasımlarını denemek ve susturmak için kullanıyorlar.

Buna rağmen ben kendimi bir Nihilist olarak addediyorum ve deli veya ilgilenilme arayışı içinde değilim, sadece hislerimi ve düşüncelerimi mümkün olduğu kadar net bir biçimde yaftalamaya çalışıyorum. Etrafıma bakıyorum ve inanabileceğim hiçbir inanç sistemi veya siyasi çizgi göremiyorum, yalandan bağlılık duyuyormuşum gibi yapabileceğim birini bile.

Bu dünya umut vaadeden hiçbir şey önermiyor, korkaklıkların ve hataların kahramanlık sayıldığı ve örnek alındığı bir toplum, savaşa barış adı verilen ve ölüme yaşam adı verilen bir yer. Gördüğüm şeylerden nefret ediyor ve bütün bunlardan sorumlu olanları hakir görüyorum. Amerika'ya göç edenlere taşı toprağı altın diye anlatılmış ama benim tek gördüğüm yol çukurları ve sürekli genişleyen çatlaklarda büyüyen yabancı otlar. Bize çöplük verildi ve bundan gökdelenler inşa edebileceğimiz söylendi. Yalanlar, ahmakça fanteziler ve tüm o yavan değerlerin üzerine inşa edilmiş sözde-popüler-kültürümüze destek veren iğrenç kokular beni hasta ediyor. Sana nasıl hissettiriyor?

Birçok sorun ve mesele çok karmaşık ve çapraşık hale geldi ama

biz hala aynı şeyleri denemeye devam etmeye, mutlu ve kabul edilebilir bir çözüm bulmak için kafamızı tuğla duvarlara ve birbirimize vurmaya devam etmeye toplumsal olarak mecbur ediliyoruz; neden? Tüm bunlara kani olmam gerektiğini kim söylüyor? Dine, geleneksel inançlara ve alışıl gelmiş ideolojilere kani olmam gerektiğini kim söylüyor? Neden haklı ve haksız ülkem için ölmeye mecbur ediliyorum? Neden toplumumuz ikisinin de oranları tırmanmayı sürdürmesine rağmen uyuşturucu kullanımını ve intiharları durdurmak için onca çaba harcıyor?

Belki de semptomları iyileştirmek yerine asıl hedeflememiz gereken şey kaynaktır – çağdaş değerlerin arkasındaki tözün mutlak yokluğu. İnsanlar kendilerini öldürüyorlar çünkü yalanlara sürüklenmişler, insanlar ölü bir huzur bulmak üzere yaşayan bir cehennemden kaçmak için uyuşturucu kullanıyorlar. Neden bütün bunları cehennemin dibine göndermiyor ve en azından yeni bir başlangıç şansı yaratmıyoruz?

Demokrasi dahilinde tipik bir cevap sadece kapsamlılığı artırmak olurdu. Bu mantıkla ne kadar fazla insan katılırsa o kadar çok sevinecekler sonuca. Hah! Neye sebep oluyor bu gerçekten? Çok laf, az eylem, daha fazla çatışma ve daha az yararlı sonuçlar. Çözümler hiçbir zaman sonsuz diyaloglardan gelmez, hareket ve değişimden gelir. Her durumun yapıcılık yoluyla elde edilebilecek bir çözümü olduğunu ve her yaranın bir sargı beziyle iyileşebileceğini düşünmek bir yanılgıdır. Her sorunun bir gülümsemeyle ve baş sallamayla düzeltilebileceğini sanan budala iyimserliği kadar basmakalıptır bu. Yıkım çoğu kez arzu edilendir, hatta en uygun çözümdür, ama bizi saran kültürde her zaman son seçenek olarak ele alınır, neden?

Nietzsche bir keresinde şöyle yazmıştı: “Tüm iyi şeyler bir zamanlar kötü şeylerdi.” Belki de silahları, uyuşturucuları ve hastalıkları yeniden düşünmeliyiz. Sanırım insanlığın ele geçiremediği her gücü seviyorum, yaşamak için yokeden ve yaşam için bir neden yaratarak canlıları mücadele etmeye aksi

takdirde ölüme mecbur eden güçleri.

Şimdi bozulabilecek her şeyi bozma zamanı, her şeyi yeniden değerlendirme ve yepyeni bir yaşama yolu keşfetme zamanı. Şimdi Nihilizm zamanı!